

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Consultationes Theologicæ Et Spirituales Christiani verè fidelis & verè devoti ...

... De Excellentissimæ Sanctissimæ Virginis Mariæ Matris Dei

Louis François <d'Argentan>

Augustæ Vindel. ; Dilingæ, 1726

VD18 80217915

§. 2. Quid sit oratio Dei.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45581

est opus, ne laboremus, ne aliquam formemus cogitationem ex nobis ipsis, sed simpliciter solum & tranquille intendamus orationi Dei, abs eo, quod ipsimet eam facere velimus; siquidem ipsa jam facta est ab aeterno, sicque semper aequaliter in aeternitate, modo infinita ratione sublimiori, quam nostra mens conficere posset ipsam; fruatur illa solum cum reverentia praebendi consensum, hincque quiescendi in pace. Aliud agendum non est, & hoc sufficit pro ipsa.

Qui videt. Ecce! quod metuebam, dice-

bam ipsi, ne dares mihi pro veritate imaginationem. An ignoras, quod innumeri etiam viri perditissimi, & rerum agendarum peritissimi, clare dicant, errorem esse & meram deceptionem, credere, orationem fieri posse nihil faciendū; siquidem agendum est, nobis ex nobismetipsis, cogitandum est, meditandum est, discurrendum est, producendi sunt actus amoris, qui produci possunt ardentissimi; alias non facimus orationem, sed perdimus tempus in turpi otio.

* *

§. II.

Quid sit oratio Dei.

NB. Hae materiae difficultatibus est de eorum le- genda.

Probè novi, respondit mihi magnā cum pacienciā & charitate, plures ita addictos esse bonis hisce exercitijs, ut aliud nec laudare nec ratum aut gratum habere possint. Summè laudo, non minus illis, bonas cogitationes, pias meditationes, sanctos affectus, amorem amoris & alias devotas occupationes animae in oratione ipsius. Sed eheu! quid efficere nos credimus cum omnibus nostris patris cogitationibus, levibusque nostris considerationibus, formatis à nobis ipsis! Et quo pertingere putamus nos per actus nostros ab infirmitate nostratum mentium vel voluntatum productos? An pertingemus unquam per omnes no-

stros vanos conatus ad infinitam magnitudinem DEI? Relinquamus, relinquamus haec omnia, quae nihil sunt, & insistamus orationi Dei, quae complectitur omnia: Non adnitamur aliquid facere, eòquod inveniamus, Deum facere ea omnia, quae facienda sunt pro perfectissimā oratione; Nobis opus non est, nisi accedere ad ipsam, & quiescere in ipso, abs eo, quin aliud quid faciamus, nisi id, quod ipsemet modò tam divinò facit ab aeternitate.

Et ne metuas, te otiosum fore, ita quiescendo in oratione DEI; ne verearis, te malè facere, vel perdere tempus inutiliter, dum nihil ex tuo vel demere, vel ad-

Hoc orationis genus non est otiosum.

H h h h x dere

nus non est
 otiosum,

dere hęc volēs: O quān magnum
 quid facis, dum facis nihil? siqui-
 dem quæro ex te, & ad hoc re-
 sponde mihi: Quān occupatio-
 nem vel sanctiorem, vel sublimio-
 rem habere potes in terris, quān
 dum id facis in nocte tuæ fidei,
 quod faciunt ibi supra Beati in ple-
 no die suæ gloriæ? Ipsi agunt in
 oratione Dei, ibique in æternum
 requiescunt, sicut modo dixi; Et
 tu eādē ratione agis in eādē
 oratione Dei, ibique requiescis;
 ipsi vident ibi clarē, & tu credis
 hęc firmiter; si nemo dicere po-
 test, ipsos esse otiosos, hac ratio-
 ne nihil faciendo, quare dicatur te
 otiosum esse ipsos imitando.

Anima est
 occupatissi-
 ma in sub-
 limi hac
 oratione.

Sed ipsi vident, & ego non vi-
 deo; hoc ex eo est, quod ipsi sint
 in pleno die, & tu sis adhuc in
 nocte; sed ego non habeo cogi-
 tationem aliquam, neque aliquem
 affectum de Deo: Non debes te
 hęc decipere; Nam si verum es-
 set, quod non haberes aliquam
 cogitationem in tuā mente, nec
 aliquem affectum in tua voluntate,
 & reipsā nullam haberes atten-
 tionem ad aliquid, vitioso hoc
 torperes otio, quod merito repre-
 henditur ab omnibus; siquidem
 nil scire & nihil velle, & nulla re
 se occupare, non magis, quān
 lignum aridum, quod & vitā &
 sensu caret, hoc est perdere tem-
 pus & æternitatem, & perdere se-
 metipsum; sed anima quæ exigit
 noctem in oratione Dei, procul

abest ab ejusmodi statu; siqui-
 dem illa scit, illa cogitat, illa vult,
 illa amat, illa fruitur, illa tota oc-
 cupata est Deo, absque eo tamen,
 ut aliud quid faciat, quān quod
 quiescat.

Vis videre, quōmodo ipsa non
 sit otiosa, quōdque excellentissimā
 distineatur occupatione? In-
 primis ipsa scit, quōd Deus suam
 faciat orationem in seipso, quia sic
 fides docet illum, sicut lumen glo-
 riæ ostendit ipsum Sanctis in celo.
 Illa cogitat, quōd Deus contem-
 pletur suas excellentias, illa intra-
 re vult divinam hanc orationem,
 illa amat permanere hic unitissima,
 illa gustat supremam hujus status
 felicitatem, illa tandem tam præ-
 clarē se reperit occupatam proprijs
 occupationibus Dei, ut omnis alia
 occupatio displiceat, ipsique videat-
 ur occupatio vana.

Verum est, quōd hęc occupa-
 tio tam tranquilla animæ (quæ non
 permittit ipsi aliud, nisi quōd at-
 tendat ad id, quōd Deus facit, ci-
 tra id, quōd aliquid faciat ex se-
 ipsā) non progigneret magnas
 cognitiones in ipsius intellectu, nec
 excitaret affectus vehementes, in
 ipsius voluntate, nisi Deo placeat
 videre ipsam in hoc statu, ipsique
 is ostendat certos cognitionum
 divinarum radios à se profectos,
 quōsque infusa appellant lumina,
 & insuper accendat, quando ipsi
 placet, in illius voluntate certum
 quendam prorsus cœlestem ig-
 nem,

Quid sit
 oratio Dei.

Quōmodo
 Deus ipse
 met occu-
 pet ani-
 mam in hac
 oratione.

Verum
 eccitum
 animæ
 contemp-
 tuarum

nem, à se procedentem, quem infusorum effectuum condecorant nomine. Hæc bona sunt inæstimabilia, quæ nihilo stant animæ, nisi quòd illas recipiat; sed unica ejusmodi cognitio infusa, unicus ejusmodi affectus infusus, magis ipsi prodest, quam pulcherrimi quique discursus, vel ferventissimi quique affectus, quos producere unquam ipsa posset in totâ vitâ suâ.

Nonne videre erat quàm plures magnas animas, specie cujusdam extrâs quasi semper abreptas, per diturnam consuetudinem, quâ fidelissimam navabant operari unice huic orationi DEI; eò quòd ipsarum mens denudata ab omni aliâ cogitatione, liberè intenderet soli considerationi, quâ DEUS contempletur seipsum; cùmque aspicerent ibi aliquid infinitarum pulchritudinum, quas contempletur DEVS, ac si ipsa et contemplerentur illas, immerfas se videbant magno huic prodigiorum oceano; dum interim ipsarum cor ab omni alio exspoliatum affectu consumi se facile patiebatur ipsidem flammis ignis divini, qui egreditur à facie DEI; sicque tota ipsarum anima absorbebatur profunditate orationis DEI, ut neque sensus, neque ratio humana, neque mundus ipsas amplius possideret.

Verum est, insolitos hos esse favores, quibus DEVS prosequitur animam, sed quando DEVS his

eam favoribus prosequi non vellet, ipsique non conferret nec cognitiones, nec affectus, nec lumina, nec sensa aut desideria infusa, ipsa contenta est ex eo, quod docetur à fide: Nimirum, quòd Deus sit, quòd ipse sit sibi totus præsens quòd is ab æterno suæ intendat orationi, id est, sibi ipsi, contemplandò se, & amandò seipsum, quòd fruatur voluptate ineffabili possessionis suæ, quòdque hæc omnia agantur abs eo, quòd agantur unquam in interiori animarum spiritualium & immortalium, quas eum ob finem creavit, ut sua extrâ se essent oratoria. Ecce! quid illa sciat majori cum certitudine, quàm si proprijs id oculis videret, eò quòd hoc fides ipsam doceat, & hæc decipere illum non magis possit, quàm DEVS ipse, qui id revelat.

Et ecce insuper, unde ipsa tara perfecte sit contenta, ut quando nunquam haberet aliud, semper se beatam æstimaret, quod pretiosam hanc teneat possessionem DEI: Ecce cui innitatur tantâ eum firmitate, ut de nullo dubitet unquam; Ecce cur fruatur pace & quiete internâ tam solidâ, ut nunquam commoveatur ex aliquo, eò quòd id falsum esse non possit: Ecce denique totum ipsius pretiosum thesaurum, cui omnem suam devovet æstimationem, omnem suum consecret amorem, eò quòd ipse DEVS sit, quem hæc ratione,

H h h ; h o s .

fit Dei.

Verum exercitium animarum contemplativarum,

modo perfectum in hac ac.

Hæc oratio fidei.

hocque medio possidet; Insuper non æstimat ipsa cætera omnia plaris, quàm nihilum, eòquòd hæc omnia, quæ DEVS non suat, oriuntur ex nihilo, & in nihilum revertantur.

Anima huic addita orationi non curat cogitationes intellectum suum occupantes, siue bonas, siue malas.

Quando hæc anima videret nasci è suo intellectu pulcherrimas quasque cogitationes, & proficisci è corde suo ardentissimos quòsque affectus, nihili hæc omnia facit, eòquòd hæc omnia nihil esse sciat; æternitas præcessit illa, æternitas illa sequetur; & si hæc per aliquot momenta inter duas hæc

apparuerint æternitates, id non fuit, nisi ut quantocyùs disparent: Et quando videret ipsa intellectum suum horrendissimis quibusque occupatum cogitationibus, & cor suum pessimis, quæ inveniri possunt, oppugnatum desiderijs, nihili penderet illa, eòquòd noceret hæc omnia nihil esse; nihil erant paulò ante, & mox iterum nihil erunt; omnia transeunt, & nonnisi paulisper apparent, ut dispareant pro semper; nonnisi sola est veritas, quam fides docet ipsam de DEO, qui manet in æternum.

§. III.

Facilitas orationis DEI.

Quinque rationes, quæ ostendunt excellentiam & facilitatem hujus orationis.

1. Fateor, me invenisse magnum argumentum solatij, fortissime exstimulationem meipsum, in Conclusionem hujus Consultationis. Siquidem imprimis videbam, tam difficile non esse, sicut credideram, orare semper absque intermissione, eòquòd opus non sit nostram semper fatigare animam, ad perficiendum continuò suam orationem propriam; sed tantum requiratur, ut requiescere permittatur ipsa in oratione DEI, quam ipse facit ab æterno: si semel illa hanc eognoverit & degustaverit, semper & facile, quin se fatiget, requiescere potest: Et hoc est, *semper orare, & non deficere.*

2. Secundò probè videbam, quòd omnes animæ indiscrimina-

tim idoneæ sint ad faciendum semper orationem, dummodò solum existant Christianæ; & si nonnullæ faciant illam multò meliùs alijs, hoc non est, nisi ex eo, quòd ipse habeant multò plus fidei; parùm interest, an habeant intellectum magis stupidum, vel illuminatum, cor magis tenerum, vel durum, discursum magis firmum, vel magis debilem, eòquòd propriæ cogitationes, vel proprii affectus non sint, qui exigere nos faciant noxam nostram in oratione DEI; sola fides nos eò deducit, & quantò vivacior fuerit & firmior, tantò nos propius deducit illuc.

3. Tertio videbam maximam facilitatem, quam habere possumus, verlandi semper in divinà hæc oratione,